

FORÇA NOVA

UN 766?

Es actualíssim el problema plantejat des de fa tant de temps per la manca de vivendes. No descobrim res di diem que a Catalunya sol el dèficit actual és de 150.000.

Que fa que no s'hi hagi posat remei ?

— La forta immigració.

— La gran concentració urbana i l'especulació consegüent del sol.

— L'afany desmesurat de benefici per part de les immobiliàries. Es norma habitual de multiplicar per dos el preu de cost per a obtenir el de venda.

Amb això no es estrany que a Barcelona hi hagi 40.000 pisos desocupats.

Qui això escriu creu que la raó més important de tot això es la segona, per què es origen, a més, de la tercera.

La possibilitat d'especular amb èxit amb el sòl, fa que molts solars edificables triguin anys a ésser edificats, i quan en són, el cost d'adquisició sigui tan gran que el preu de venda resulti excessiu per a la majoria dels ciutadans.

Això si parlem de pisos de venda, però si parlavem de pisos de lloguer, veuríem que només el preu del solar fa que molts estalvis particulars que s'hi en caminarien per tal de obtenir-ne la renda convenient no ho fan perquè els resulta antieconòmic.

Les dades que posem diuen que del cost total d'una obra a Terrassa, per exemple, el 12,20% correspon a la compra del solar. Així és que a Barcelona capital aquest solar representarà del 20 al 25% del cost total.

Això es possible perquè el sòl és de propietat particular i hom pot vendre'l tan car com vol.

Ultra les dificultats que això comporta a la solució del problema de l'habitatge, hi ha també tot el seguici de dificultats que reporta a la mateixa Administració de la Municipalitat: carència absoluta d'escoles als barris nous, manca d'hospitals, de piscines, de jardins, de parcs, de llocs d'esport i d'esplai, etc. ...

Davant d'aquestes esgarrifoses conseqüències, caldria imposar la municipalització de la terra, per tal que els municipis poguessin planificar sense necessitat de les penoses indemnitzacions, que no fan més que entorpir la solució de les més prementeres necessitats.

Creiem que mentre no s'arribi a solucions d'aquests tipus no farem més que posar pedregos a qüestions que caldria resoldre d'una sola vegada.

Perquè a fi de comptes, quin dret té ningú de beneficiar-se del que la col·lectivitat fa ? Quants i quants casos no hi ha d'un solar que ha pujat de preu gràcies a una clavaguera feta per l'Ajuntament, a una nova línia d'autobús, a un grup de cases d'una cooperativa, sense que el propietari hi hagi posat res de la seva banda ?

Això es injust. Es immoral. I la societat no ho ha de permetre.

Ell règim actual no ha fet res per a evitar-ho ni creiem que ho faci ja en el curt temps de vida que li queda. Cal esperar doncs que la situació política canviï per tal que això es pugui dur a la pràctica.

Però cal que des d'ara se'n parli amb esperit constructiu. No se'ns amaga que les dificultats seran grans, perquè s'hi oposarà un gran joc d'interessos.

Es bo doncs que tothom en comenci a parlar, que se'n obri debat, perquè en definitiva això condicionarà el nostre futur i es un punt més dels que justifiquen l'acció dels qui no participen dels criteris que orienten la política de l'actual règim polític.

de la nostra situació. I per això sempre s'ha produït l'augment de la estructura capitalista, l'estructura, compensant-se amb un augment dels preus, o amb una imposició de treball d'una altra mena més intensos, o de qualsevol altra forma. I nosaltres als treballadors, no podem dir res! Hem d'estar contents i agrats: **NO HEM ARIJAT EL SOL!**

Fa uns dies el Sr. Lluís Oliveras, Procurador en Cortes, Consejero Nacional del Movimiento, Consejo del Ayuntamiento de Barcelona, Presidente del Consejo Nacional de Trabajadores, la "demanat" que es fixi el salari mínim en 130,— ptes. ("la del doble"), ha fet rossaltar.

Automaticament s'han produït comentaris dient si era possible a totes les empreses de pagar-lo. No volen entrar en discussions estadístiques i matemàtiques sobre la productivitat, l'antifragilitat, els beneficis, etc.

Només volen dir que, a més del factor treball, hi ha el factor capital (diners, edificis, maquinària) i que discutir la possibilitat o la impossibilitat que els treballadors puguin tenir la renda que els cal per a dur una vida digna d'homes, sense admetre alhora una crítica de les rendes del capital, és injust i inhumà.

Cal remarcar que sempre que se parla d'impossibilitat es deixa intacta la estructura de l'empresa. I si miravem de considerar la possibilitat de canviar-la.?

Podria resumir el que volia dir en una curta frase: Cal que situem la nostra acció sobre el salari mínim, sobre el salari en general, en el marc més ampli dels nostres objectius fonamentals: **LIBERTAT SINDICAL**, que vol dir **llibertat d'associació**, expressió de reunió i **DRET DE VAGA**.

Quan amb la nostra lluita aconseguim aquests nostres drets fonamentals i inalienables, podrem treballar amb profit pel canvi de les estructures econòmiques i socials, i establir-ne de noves, que permetin entre altres coses, que un augment equivalgui realment a un augment de poder de compra, i no com ara passa que equival al capdevall, a una enredada més als treballadors.

COMUNICACIÓ DE PREMSA

Des del passat dia 9 d'abril vam ja la fundació lliure de premsa, després d'una ampla campanya de publicitat i de discursos i promeses del Sr. Fraga.

Val a dir que, si bé en algun moment es va poder arribar a notar una certa expectació, no de menys cert que ningú no es feia cap mena d'il·lusió sobre la seva eficàcia. I és que tot això, a els fets ho ha confirmat a bastament, que la llei de premsa així mateix porta. Mireu-ho mateix com va néixer morta la llei d'associació, que amb una multitud de lleis encaminada a disfressar amb cares de llibertat la dictadura franquista.

Perquè aquest és el fet més important: la manca de llibertat del país si qui dictatorial i autoritari, sense cap mena de respecte, contra els qui són al poder, la censura, la interferència en la vida política, la interferència en la vida econòmica, la interferència en la vida social, la interferència en la vida cultural, la interferència en la vida científica i joc brut d'acostumats i de nous, amb una confusió i joc brut de qualsevol altra mena, que ha estat la política seguida a en

Podem dir que...

lutament. En aparença l'article segon només hi posa unes petites limitacions: lleis fonamentals, seguretat de l'estat, pau interior i exterior, etc. ...

Però de tothom es coneix la circumstància que cap d'aquestes limitacions no està especificada en cap llei que en fixi l'extensió justa i que permeti la discussió de cada cas concret davant un tribunal.

A la pràctica, doncs les autoritats poden sempre dir davant de qualsevol cosa que no els agradi, "que atempta contra tal o tal cosa", i prohibir-ne així la difusió.

L'article tercer prohibeix la censura prèvia, i el vint-i-quatre permet a l'autoritat de retirar de la circulació allò que no els agradi. Però que passa llavors? Que el director d'un diari, o l'editor d'un llibre es gasten els diners i, quan tenen feta l'edició, ve l'ordre de segrestament, i es queden sense diners i sense llibres o periòdics.

Per tal d'evitar aquests lamentables trasbalsos econòmics, s'ha previst amb molt bon cor, l'anomenada consulta voluntària, establerta a l'article quart. Breu: que has de passar la censura a la força, i a més sentir-te a dir que si hi passes es perquè vols.

També són curiosos els articles que van del 58 al 61, que provenen el dret que té tothom que és considera ofès injustament per una publicació anterior a replicar al mateix lloc on s'ha produït el greuge. Cal reconèixer que en això la llei és minuciosa. Arriba a manar que l'extensió ha d'ésser la mateixa que la de l'article contra el qual es protesta, que les lletres del títol han d'ésser iguals de grans, que s'ha de posar a la mateixa plana.

Illastima que aquestes disposicions haurien estat aplicades quan en cara no fa dos mesos que la llei funciona.

Aquestes disposicions han estat escarnides com ho han estat totes les altres.

No solament s'ha negat -posem per exemple- el dret d'acelarar els fets dels sacerdots barcelonins apallissats perquè protestaven pacíficament contra la pràctica de la tortura per part de la policia, sinó que s'ha coaccionat fortíssimament, amb amenaces més subtils i més volades, tots els directores de periòdic d'Espanya perquè publicassin, a més de les notícies falsejades, articles insultant de tota manera l'acció dels capellans.

I no solament això, sinó que s'ha desfigurat el sentit i la magnitud de la manifestació laboral del 1er. de maig i les moltes dels estudiants de Barcelona. I hi ha més encara: s'ha obligat a l'empresa del Tele-Expres a substituir el seu director Sempronio, pel nefast Ignasi Agustí. I s'ha obligat al Sr. Echarri a disculpar-se més o menys elegantment de l'entrevista, publicada a La Vanguardia al Sr. Maura.

Tot això acompanyat del ja tradicional seguici de notícies falses o tendencioses, amb les quals han mirat d'omplir tots els diaris d'Espanya, igual que s'havia fet fins ara.

Aquesta es la nova llei de premsa. No es pot dir que hàgin avançat gaire.

NOTICIARI: El nostre enviat especial a Ginebra ens informa que la Direcció General de l'O.I.T. ha rebut una protesta contra el delegat "obrer" espanyol J. Lafont Oliveras. Solidaritat Obrera de Catalunya, signatària de la protesta, raona que un representant d'un instrument de l'Estat supeditat a Falange no pot ser considerat delegat governamental o polític, no mai obrer. Informarem.